

щественни здравини. Тѣзи здравини прадѣдитѣ имѣ потвърдихъ съ *«великата книга на свободата и съ биллитѣ на правдинитѣ»*.

Безопасността на личностъ, свободата на мисълта, защитата на имота, наложитѣ, потвърждавани съ гласоподаване, гласното сѣждане, участие въ общественнитѣ работи — ето що са ползувахъ тѣ отъ ражданъето си. За това тѣ дължахъ на наредбитѣ на страната, наредби добити съ голѣмъ трудъ и съ търпѣливо осъвършенствуване и поддържани съ силна воля и съ голѣмо влияне. Тѣзи неразваляни гаранции на свободата и на собствеността, туй участие въ законодателството, което Англичанитѣ трѣбаше да управляватъ, англичанскитѣ колонисти занесохъ съ себе на брѣга на Сѣверна Америка. Тѣ са ползувахъ отъ тѣхъ съ спокойна гордостъ. Тѣ не бѣхъ привързани отъ тѣхъ нѣкакъ си невидимо, като право на своята кръвъ, на привычка отъ живота, на първо условие за честитина и благополучие.

Макаръ тринадесетъ колонии да имахъ не еднаква общественна наредба и различно политическо управление, но все пакъ за основа всички имахъ сѣщитѣ английски наредби. На югъ и на сѣверъ отъ Худзонъ, колониятѣ са отличавахъ по между си по рода на населението и по способа на истъпяването. На югъ: Виргиния, двѣтѣ Каролини, и Георгия имахъ земска наредба, съ характеръ повечето аристократически. Господаритѣ тукъ владѣяхъ най-обширнитѣ чифтлици и ги продавахъ на по-старитѣ си синове споредъ английския законъ